

Veto

Leuven Studentenweekblad
 Jaargang 15, 88-89
 Nr. 4, dd. 17 oktober 1988
 ISSN: 0773-5162
 Wekelijks

Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie
 Verantw. Uitg.: Carla Rosseels
 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven
 ☎ 016/22.44.38
 Verschijnt niet van juni tot augustus

Job

Op het eind van de jaren '80 is het niet altijd eenvoudig om een plaats op de arbeidsmarkt te veroveren, zelfs niet met een universitaire diploma op zak. Al gaat het voor studenten die zich ophouden in de buurt van de Arenbergkampus of de Dekenstraat meestal wel wat vlottend dan voor vele anderen. De universiteit wil er echter zijn voor iedereen. Daarom heeft iedere faculteit z'n eigen plaatsingsverantwoordelijke, een goede ziel die zich probeert te ontfemen over het maatschappelijke nut van z'n schaaftjes. Hoe je bij deze man/vrouw in de gunst kan komen lees je op pagina 7.

Eros-mus?

Ja, zo'n lapsus is hen natuurlijk niet ontgaan. Allemaal gefopt! De aanvraagprocedure staat nog wel niet vast, maar pikante lingerie blijkt niet echt nodig voor het Erasmus-project. Je maakt maar kans als je profiel naar dat van de anaberrante pragmatisch-opportunistische en multidisciplinaire erasmigrant convergeert. En vergeet vooral je tandenborstel niet. Pagina 2.

Stucafé

Dat Stuc staat voor studentencafé, is in Leuven al langer gemeengoed. In goede Stuc-traditie wil men ook daar nu nieuwe wegen exploreren. Al gaat men daarvoor soms een heel eind terug in de tijd. Hoe avant-garde en retro met elkaar te rijmen zijn, lees je op pagina 4.

Keevie-eetchvie

Het KVHV is honderd jaar oud, maar voelt zich nog jong. Ten strijde dus. Tegen ... euh, ha ja, den teloegang der Nederlandschen taal. Weg met interfaces en joystick, vanaf heden enkel nog 'tussengezichten' en 'pretboekjes'. De freaks van een cleane taal, effie clever wezen: volgens ons default lay-out schema hoort zoiets op pagina 5.

Reorganisatie laatste jaar geneeskunde

Strijd om de plaatsen

Dit jaar kwamen de laatstejaars geneeskunde die graag een opleiding hadden gevolgd tot specialist tijdens hun zomervakantie voor verrassingen te staan. In juli opteerden dekaan Casteels en het bureau van de medische faculteit voor een grondige herschikking van de jaarindeling. Alle kandidaat-specialisten zouden voortaan al vóór januari een belangrijk deel van hun stage moeten doorlopen. Daarna zouden ze eventueel moeten overschakelen naar een stage in een andere specialisatie richting of naar huisartsgeneeskunde. In september werd die maatregel uitgevoerd, nog voor de goedkeuring door de fakulteitsraad, die er tussen haakjes nog steeds niet is. Volgens de verantwoordelijken ging het immers om een spoedeisende zaak.

Vooraf de manier waarop de hervorming er kwam was een verrassing, niet zózeer dat er een kwam. De reorganisatie is een gevolg van veranderingen binnen het terrein van de geneeskunde zelf. Eerst een stukje geschiedenis dus. Oorspronkelijk werden "doctors in de genees-, heel- en verloskunde" na zeven jaar studie bevoegd geacht om binnen het volledige medische vakterrein te werken. Volgens de letter van de wet is dit nog steeds zo. Maar door de enorme ontwikkeling van de medische wetenschap na de tweede wereldoorlog is het steeds duidelijker geworden dat het eigenlijk niet mogelijk is alles te kennen na zo'n basisopleiding.

Het Riziv, de rijksdienst voor ziekten en invaliditeitsverzekering, die voor de terugbetaling van de artsenhonoraria zorgt, heeft daar al vele jaren naar besloten uit getrokken. Bepaalde niet-alledaagse medische handelingen worden enkel terugbetaald als de uitvoerder een arts was die daarvoor extra werd opgeleid, volgens welbepaalde regels: een specialist kortom.

EEG-richtlijn

Wie zo'n bijkomende opleiding niet kon voorleggen, was tot voor enkele jaren automatisch huisarts. Maar de laatste jaren bleek ook die regeling niet meer te voldoen. Een goede huisarts vorm je ook al niet meer in zeven jaren. In '82 werd dan bij ministerieel besluit voor het eerst een specifiek programma voor de eerste-lijnsartsen opgelegd. Het omvatte een tweehonderd uur les, seminars en twee jaar 'begeleide groepspraktijk'. Dat laatste is eigenlijk een soort stage, maar je kan die combineren met het opstarten van een eigen praktijk.

Bepaalde prestaties zouden enkel nog voor terugbetaling door het Riziv in aanmerking komen als ze verricht waren door huisartsen met deze opleiding. Als antwoord op een EEG-richtlijn veralgemeende Dehaene, toen minister van sociale zaken, die voorwaarde voor terugbetaling in '87 tot alle huisartsprestaties. Deze maatregel zal vanaf 1990 van kracht zijn, met nog enkele bijkomende overgangsmodaliteiten voor vroeger gediplomeerde artsen.

En hier zijn we weer bij de vierde doktoraatsstudenten aanbeland. Zij kiezen immers al in hun laatste jaar aan de universiteit of ze daarna huisarts willen worden of specialist. Ze krijgen dan naast een beperkte 'truncus communis', een gemeenschappelijk deel dus, een

vakkenpakket en een stage opgelegd die op hun keuze afgestemd zijn. Aan de KU Leuven wordt op die manier sinds '84 aan de aspirant-huisartsen al een groot gedeelte van de verplichte tweehonderd uur theorie over eerstelijns geneeskunde gedoceerd.

Dat is niet onbelangrijk. Wie in het laatste jaar verkeerd kiest, moet dus daarna eventueel die uren inhalen, wat neerkomt op nog verschillende maanden full-time les volgen. Bovendien zullen die studenten in de toekomst nog meer bestraft worden: dan zullen ze, als ze maar zes maanden gewijd hebben aan huisartsgeneeskunde tijdens het vierde doktoraat, nog een jaar bijkomende 'stage' moeten lopen. En wie in het zevende jaar helemaal geen huisartsgeneeskunde heeft gevolgd, zal ook dat op een of andere manier moeten inhalen. Dat was een tweede maatregel die Dehaene eind '87 invoerde, en die ook vanaf 1990 van kracht zal zijn.

Diensthoofden

Zijn er dan studenten die eerst voor een bepaalde specialiteit kiezen, maar dan later toch nog huisarts willen worden? Zeker, en niet weinig. In het laatste jaar kunnen studenten zoals gezegd hun voorkeur uitspreken voor een bepaalde specialiteit en ook zes maanden stage lopen op de betrokken dienst. Maar dit betekent zeker niet dat ze na hun zeven jaar daar ook werkelijk terecht zullen kunnen voor een aanvullende opleiding. Er zijn slechts plaatsen beschikbaar voor zo'n veertig procent van de vierde doktoraatsstudenten, en ook dat is wettelijk vastgelegd. Er zijn echter traditioneel veel meer kandidaten. Van de ongeveer driehonderdvijftig laatstejaars zouden er dit jaar een tweehonderdvijftigtal worden specialiseren. Honderdvijftig studenten zullen dit ook werkelijk kunnen doen. De diensthoofden beslissen van oudsher wie. Een honderdtal studenten zullen zich dus verplicht zien over te schakelen naar huisartsgeneeskunde.

En voor die studenten is het natuurlijk belangrijk dat ze op tijd weten waar ze aan toe zijn. Door nog tijdens hun studies over te stappen naar de richting huisartsgeneeskunde kunnen ze immers vermijden dat ze later nog tijd moeten uitrekken voor lessen of binnenkort zelfs voor bijkomende stagejaren. Tot verleden jaar was dat tijdig overschakelen echter in veel gevallen niet mogelijk.

MEDIA - Professor Fauconnier van Kommunikatiewetenschappen (rechts) en gemeenschapsminister Weckx gezellig gekiekt tijdens de opening van het nieuwe mediacentrum. Volgende week brengt Veto een gesprek met Fauconnier over dat nieuwe centrum, de gevaren verbonden aan de snelle ontwikkeling van nieuwe media, de banden met de industrie enzovoort. Niet te missen. (Foto Hendrik Delagrange)

Japan-instituut in oprichting

Hier komt de rijzende zon

Japan heeft de sterkste economie op aarde. Japan is wereldleider in meer sectoren van de spits technologie dan de Verenigde Staten. De eerste helft van de volgende eeuw zal door Japan gedomineerd worden, voorspellen welwetters. Kortom, Japan is in. Wie de trein niet wil missen, speelt daar op in en begint een Japan-instituut. Gestimuleerd door de politieke wereld zet ook de KUL deze beloftevolle stap.

Ex-UNO-topfunctionaris professor Erik Suy wordt voorzitter, japanoloog professor Willy van de Walle wordt directeur. Het bestuur is dus meteen in handen van mensen die hun sporen verdiend hebben in de internationale relaties in het algemeen en met Japan en Korea in het bijzonder. De verankering in de afdeling Japanologie van het departement Oriëntalistiek en Slavistiek is ook verzekerd. Dus geen volslagen buitenstaanders die zichzelf in bestuursfuncties parachuteren, zoals bij trendy projecten altijd te vreezen is.

Het idee werd al gelanceerd door Minister Tindemans, tijdens zijn bezoek aan Japan in 1978: een interdisciplinair instituut voor het Verre Oosten, met economische, academische en algemeen-kulturele functie. Intussen is Hasselt versterkt met de Japanse stad Itami en het bouwt nu een Japan-centrum uit, met Japanse winkels, culturele evenementen en een databank voor Vlaamse en Japanse bedrijven. De UCL heeft een "Institut Europe-Japon". En de komende maanden start ook de KUL, na haar China-Europa-instituut, met een Japan-Instituut en, min of meer los daarvan, een centrum voor Koreaanse studies.

Wat is nu precies de bedoeling? Daarover lieten de initiatiefnemers zich

in erg bescheiden termen uit. Een management centrum met seminars voor Japanse bedrijfsmensen komt er voorlopig niet. Men wil overlapping vermijden met wat in Hasselt gebeurt en bovendien hebben Japaners van ons niets te leren op gebied van management. Men wil het instituut geleidelijk uitbouwen en beginnen met een meer wetenschappelijk gericht documentatiecentrum.

Over de financiering bestaat nog veel onduidelijkheid. Maar studies in opdracht en seminars zouden voor redelijk wat inkomsten kunnen zorgen. De EG zou een belangrijke potentiële klant zijn. Op onze vraag waar het beginkapitaal vandaan komt, kregen we te horen: "Jamaar, daar heb ik nog niet over nagedacht."

De goedkeuring van het project door het Bureau van de Akademische Raad vermeldt als vestigingsplaats de Centrale Bibliotheek. In welke lokalen precies? Over zulke praktische regelingen is volgens de initiatiefnemers nog niets beslist. "Kom eens terug in december".

Personeel

Voor rekrutering wordt vooral gedacht aan afgestudeerde japanologen met enige praktische Japan-ervaring. Of anderen, maar kennis van het Japans is uiteraard zeer gewenst. Het hervormde

japanologie-programma is zo al sterk interdisciplinair opgevat, met kalligrafie naast economie, recht naast cultuurgechiedenis.

Voor het betrokken departement zou dit embryonale Japan-instituut zeker een deel van de oplossing kunnen vormen voor het akute personeelstekort in de dichtbevolkte afdelingen sinologie en japanologie. In oriëntalistiek hebben de oververkte professoren gewoon de tijd niet meer om achterpoortjes te beramen om het personeelstekort op te lossen. Het interdisciplinair en interfacultair opzet van het Japan-Instituut zou alvast een gelegenheid kunnen bieden om de omkadering de facto uit te breiden.

Anderzijds blijft een deel van het departement daarmee nog steeds in de kou staan. Het Japan-Instituut mag geen exkuus worden om de verdere ophoofding van de oriëntalistiek maar zozo te laten. Niet alleen sinologie en japanologie hebben recht op een programma en omkadering die hen op gelijke hoogte kunnen brengen met buitenlandse instituten, zoals bijvoorbeeld in Leiden. Ook minder "modieuze" afdelingen als arabistiek en indo-iranistiek dringen aan op een inderdaad eigentijdse uitbreiding en modernisering. Die afdelingen hebben niet de studentenaantallen om veel eisen te gaan stellen, maar daarmee zitten ze in een vicieuze cirkel. Ze krijgen geen kans op modernisering van structuur en programma. Een departement met twee snelheden?

De Akademische Overheid zou er goed aan doen het objectieve en toenemende belang van de studie van "het Oosten" voor ogen te houden. Het economische

LEZERS BRIEVEN

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)kwaliteit, en ondertekend zijn met naam, studietoer en adres. Wie liever niet heeft dat zijn naam gepubliceerd wordt, moet dit duidelijk motiveren.

Brieven die langer zijn dan 25 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ± 1 getikte blz. met een dubbele interlinie) worden in principe ingekort. Behoudens deze restrictie worden brieven geplaatst zoals ze ons bereiken.

Erasmus in tweede fase

Betoelaagde vaganten

Voel jij je geroepen door Erasmus? Blijf dan voorlopig in Leuven en ga naar de Erasmus-informatievergadering die binnen een paar weken in je fakulteit zal plaatsvinden. Je hebt daarna nog tot 15 december de tijd om je aanvraag in te dienen. En dan een half jaartje wachten om te vernemen of je volgend jaar een Erasmusbeurs krijgt. Wanneer je niet in de prijzen zou vallen, maar toch een een volbloed vagant bent, dan kan je nog altijd op eigen kracht vertrekken. Intussen maken wij een zeer voorlopige balans op van het lopende Erasmusjaar.

Hoe kan je als student deelnemen aan het Erasmusproject? De aanvraagprocedure is nog niet definitief vastgesteld, maar de eerste versie is als volgt. Je dient je kandidatuur in bij de fakultaire Erasmuscoördinator en bij een professor die deelneemt aan een welomschreven uitwisselingsproject met andere universiteiten, een 'network'. Op fakultair niveau wordt over je aanvraag beslist, volgens de criteria: gemotiveerdheid, taalkennis en 'geen risikostudent'. Dit laatste criterium wacht nog op verfining: het mag geen kwestie van behaalde graden zijn en op een of andere manier moet rekening gehouden worden met de goede studie die door omstandigheden toch een bluis oplevert.

De beslissing van de fakulteit komt dan terecht bij de Dienst Internationale Relaties (DIR) van de KU Leuven, die daar niets aan wijzigt, en gaat dan naar de EG-Erasmuscommissie. Die doet de beslissende selectie. Daar komt geen Belgische rekenkunde aan te pas, de verdeelstapel is *kwaliteit*. Vooral dan de kwaliteit van de voorgestelde netwerkprojecten. De Vlaamse Gemeenschap akteert de EG-selectie zonder wijzigingen aan te brengen. Die verdeling op basis van kwaliteit heeft ervoor gezorgd dat de KUL dit jaar vertegenwoordigd is met 141 van de Vlaamse Erasmusgezondenen, of meer dan de helft.

Beurs

Elk land krijgt een vastgesteld deel van het beschikbare EG-fonds. Het wordt aan de lidstaten overgelaten, te bepalen hoeveel geld daarvan naar hoeveel studenten gaat, maar de EG schrijft wel een minimumbedrag voor: 500 ecu (zo'n 21.500 fr.). Van dat bedrag kan je niet leven, maar het is dan ook alleen bedoeld als tegemoetkoming voor de *mobilitetskosten*: wat je verblijft meer kost dan de studies aan je thuisuniversiteit.

Bij ons heeft men er voor gekozen, dubbel zoveel geld aan half zoveel studenten te geven. Op die manier is hun beurs voldoende hoog zodat ook de minder begoeden er mee rond kunnen komen. De KUL geeft je bij je vertrek een cheque ter waarde van het volledige beursbedrag mee, in afwachting dat ze dit geld zelf via de Vlaamse Gemeenschap vanwege de EG toegestort krijgt. Sommige fakulteiten geven nog een extra-toelage uit eigen middelen.

Er zijn ook studenten die zonder beurs op de Erasmusstoer gaan, met name de 'free movers': de mensen die aan de criteria voldoen, maar niet ingeschakeld zijn in een netwerk. Zij vallen buiten de beurzenboot. Het staat hen echter vrij, op eigen kracht naar een buitenlandse universiteit te trekken. Ook aan de KUL zijn er dit jaar een tiental mensen die op die manier hun kans grijpen. De DIR heeft alle sympathie voor de geestdrift en de 'plantrekkerszin' van die mensen, maar wil dit verschijnsel niet officieel aanmoedigen omwille van de kans-

reikt.

In sommige fakulteiten heeft men al een tijd Engelstalige keuzevakken en men stelt dat daar voor als onvermijdelijk, in het geval van buitenlandse gastprofessoren, of zelfs als een dienst aan de studenten. Ze moeten toch Engels kennen, nietwaar? Moelijker wordt het als men van grote groepen studenten gaat eisen dat ze *plicht*vakken in een vreemde taal volgen omwille van het handvol Erasmusstudenten dat een semester lang komt meedoen. Het is bovendien ook praktisch moeilijk voor professoren van de oudere generatie, die zich in het Engels niet zo vlot kunnen uitdrukken. De kwaliteit van het onderricht gaat er dan onder lijden en dat kan toch de bedoeling niet zijn. Vandaar dat aan Erasmusgasten met aandrang zal aangeraden worden Nederlands te leren.

Holleberg

De Erasmus-uitwisseling geeft ons een aanleiding om het probleem van de huisvesting van vreemde studenten aan de orde te stellen. Er zijn elk jaar zo'n 1400 vreemde studenten in Leuven, waarvan de KU Leuven er zelf 300 kan huisvesten. Dat zijn dan bij voorkeur Afrikanen en Aziaten, want die maken bij de meeste kotbazen geen kans. Bursalen hebben voorrang, maar niet allemaal tegelijk, want er is gewoon te weinig huisvesting voor de talloze buitenlanders die naar hier gehaald worden. Vooral wie reeds kinderen heeft, heeft het erg moeilijk om van zijn ABOS-beurs een appartement van 14.000 fr per maand te betalen. Velen zijn dan ook teleurgesteld en verontwaardigd bij hun eerste kennismaking met de KUL.

De Erasmus-studenten zijn de enige *Europeanen* die universitaire huisvesting voor buitenlanders krijgen, als ze er tenminste om komen vragen. Tien hebben er dat al gedaan. Ze krijgen veel aandacht in de pers, voelen zich speciaal, en daarom verwachten ze veel en denken ze te kunnen kiezen. Zo wou er een ongehuwd koppeltje samenwonen, maar dat zag de KUL niet helemaal zitten. Anderen zijn een of twee keer van kamer veranderd, tot in hun plekje gevonden hadden.

Behalve in Holleberg en in het meisjescentrum (een uniforme prijs: 4350 fr per maand) hebben een aantal Erasmusstudenten in de privésector een woonst gevonden, en dat vaak in het kader van een ruil. Het informele systeem van kotuitwisseling is ideaal voor wie slechts enkele maanden erasmus, en wordt door de patronerende professoren geregeld. Je kan ook zelf eens langs de Huisvestingsdienst gaan om je kot tijdelijk ter beschikking te stellen, er is vraag genoeg naar woonsten voor korte termijn, zowel binnen als buiten het kader van Erasmus. Verhuizen maar, dus.

Koen Elst

Lokaal

Bij het begin van het nieuwe academiejaar zijn ook de medewerkers van de Leuvense lokale radio Scorpio (golflengte FM 106, Naamsestraat 96) uit de starblokjes geschoten. Scorpio heeft drie grote troeven: goede muziek, kritische informatie en haar onafhankelijkheid. Deze radio leeft van vrijwillige medewerkers: wie op zoek is naar een creatieve vrijetijdsoptie, is van harte welkom.

Veto, jaargang 15 nr. 4 dd. 17 oktober 1988

Redaktieadres: 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven (016/22.44.38)

Hoofdredactie: Erik Paredis

Redaktiesekretaris: Carla Rosseels

Redactie: Johan Reyniers, Jan Van der Linden

Doka: Hendrik Delagrang, Filip Dutoit

Lay-out en vormgeving: Katrien Callens, Luc Janssens, Alexandra Meis, Erik Paredis, Johan Reyniers, Carla Rosseels, Jan Van der Linden, Claudia Van de Velde

Tekeningen: Willy Palm

Medewerkers: Katrien Callens, Ann De Preter, Koen Elst, Luc Janssens, Benoit Lannoo, Alexandra Meis, Jan Provoost

Eindredactie: Johan Reyniers

Oplage: 8000 exemplaren

Zetwerk: Alfaset Leuven

Drukkerij: Rotatyp Brussel

Abonnementen: Studenten: 250,-; niet-studenten: 300,-; steun vanaf 600,-; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77

Agenda en Ad Valvas: ten laatste donderdag voor verschijnen om 14.00 uur op het redaktieadres bezorgen

Redaktievergadering: iedere vrijdagmiddag om 15.00 uur

Doktors reorganiseren

vervolg van p. 1

Sommige diensthoofden hadden het er duidelijk moeilijk mee om op tijd een keuze te maken.

Eigenlijk was dat wel begrijpelijk. De prespecialisten waren opgedeld in twee groepen. Een eerste groep liep ongeveer een maand stage tijdens de zomer, volgde daarna les, legde examens af en kwam in februari tenslotte terug in het ziekenhuis werken. De tweede groep volgde een complementair programma: zij deden stage tot eind januari, en gingen daarna terug op de schoolbanken zitten. Als een diensthoofd graag alle kandidaten enkele maanden aan het werk had gezien voor hij sommigen afwees, moest hij wel wachten tot in maart. Veel te laat dus voor een overschakeling.

Onduidelijkheden

De nieuwe regeling blijkt op die vlakken wel degelijk een vooruitgang. Alle aspirant-studenten moeten nu tijdens het eerste semester drie maanden stage lopen, zodat de diensthoofden na afloop daarvan normaal in staat zouden moeten zijn hun keuze te maken. Sommige studenten, die zeker niet voldoen aan de selectiekriteria, zullen daarna ten strengste aangemaand worden over te schakelen naar huissartsgeneeskunde. Ze kunnen dan ook het volledige theoretische gedeelte van die richting volgen. Zij zullen na afloop van dat jaar dus maar drie maanden ziekenhuiservaring gehad hebben. Maar voor de wetgever is dat geen probleem.

Andere studenten zouden na het eerste semester zeker zijn van hun aanvaarding. Maar hier komt een van de grote onduidelijkheden van de nieuwe planning: slechts 75% van de beschikbare plaatsen zou zo in die periode definitief toegewezen worden. Over de opvolging van de resterende 25% zou nog geen beslissing worden getroffen. De overblijvende studenten zouden op dat ogenblik te horen krijgen dat ze misschien uiteindelijk toch wel in aanmerking zouden kunnen komen voor de begeerde plaats. Maar ze zouden ook de raad meekrijgen in afwachting van zo'n beslissing hun diensten eerst nog maar eens elders aan te bieden, in een richting waar hun kansen misschien gunstiger zouden liggen.

Die raad zal waarschijnlijk op een verplichting neerkomen om de rest van de stage op een andere dienst af te maken. De diensthoofden zullen dan op het einde van het jaar uit die pool van zowel resterende kandidaten uit het eerste semester als nieuwe kandidaten van het tweede semester, een 'beste keus' kunnen maken. Eigenlijk is dit vooral belangrijk voor die studenten die op grond van hun vroegere prestaties normaal tot de gelukkigsten zouden behoren, maar die kozen voor een richting waar ze toevallig moesten concurreren met een reeks 'hele goede' mededingers.

Aangezien het aantal plaatsen per dienst vastligt, zouden zij zo uit de boot vallen. Met de nieuwe regeling krijgen zij dus nog een kans. Als ze op hun tweede dienst 'beter' blijken te zijn dan de oorspronkelijke aspiranten, kunnen ze daar opgevestigd worden. Het gevaar is dan wel dat de studenten zich niet zo direct zouden aangetrokken voelen tot een tweede richting, en die dan maar louter op grond van aanvaardingskansen zouden gaan kiezen in plaats van uit interesse.

Karroussel

Bovendien duiken hier weer vragen op. Zullen al die overblijvende kandidaten uiteindelijk ergens aanvaard worden? Dan zou het wel eens puzzelen kunnen worden om alle plaatsen opgevuld te krijgen met studenten die op de betrokken dienst ook stage gelopen hebben. Maar als ze niet allemaal aanvaard worden, staan we hier weer voor hetzelfde probleem als vroeger. Dan weet een niet gering aantal studenten weer niet vroeg genoeg of ze nu zullen kunnen specialiseren of niet.

Ook op het punt van de selectiekriteria bij het aanvaarden van kandidaat-specialisten laat de huidige regeling nog tal van onduidelijkheden bestaan. Dat is niet direct een nieuw element binnen de medische opleiding aan onze universiteit. Tot verleden jaar hadden de meeste

studenten er het raden naar op welke eigenschappen ze getaxeed werden. Meestal leefden ze in de overtuiging dat vooral hun graden telden.

Nu werd beloofd dat die selectiekriteria openbaar gemaakt zouden worden. Enkele studenten hoorden hun diensthoofden inderdaad vertellen dat de graden die ze behaald hadden ongeveer voor dertig procent zouden meetellen bij hun aanvaarding, hun prestaties tijdens de stage van het laatste jaar voor een tweede dertig procent, en een interview voor ongeveer vijftien procent.

Vanuit de overheid van de fakulteit kregen de studenten echter nog geen bericht, tenzij dan dat er nu al een tijd een briefje uithangt aan de valven, dat de kandidaat-specialisten ten zeerste aanbeveelt een cursus medisch Frans te volgen om hun curriculum wat op te poetsen. Het leergeld bedraagt drieduizend frank, maar wie slaagt in een examen op het einde krijgt er daarvan tweeduizend terug. Weer vragen dus. Tweeduizend frank boete voor wie geen talenknoel heeft? Of gaat dat geld gebruikt worden om een aanvullende cursus in te richten?

De onzekerheid over het beleid bij het aanvaarden van de kandidaten betekent een zware belasting voor de betrokken studenten. Dat een interview en de kennis van onze tweede landstaal vermeldt werden als selectiekriterium is veelbetekend. Blijkbaar beperken de diensthoofden zich niet tot de prestaties die binnen het academisch curriculum werden geleverd om hun keuze te bepalen.

Kan dat zomaar? Uiteindelijk werven zij geen werknemers aan voor een eigen bedrijf, die in de bedrijfsgeest moeten passen en zo goed mogelijk moeten presteren binnen dat bedrijf. Ze moeten in de eerste plaats een opleiding voorzien. Het lijkt dan ook normaal dat als er een selectie dient te gebeuren hierbij alleen rekening gehouden zou worden met binnenschouwen criteria.

Bovendien maken andere criteria een verregaande willekeur mogelijk. Wie garandeert dat volgend jaar niet een of andere prof vindt dat hij zijn assistenten nog eens gaat selecteren op laat ons zeggen algemene cultuur? En wie gaat dan bepalen wat zo'n algemene cultuur moet voorstellen? Hoort kennis van klassieke komposities daar wel bij en kennis van de jazz-wereld niet? Enzo-voort.

Vlir

En dan zijn er tenslotte nog onduidelijkheden op een derde vlak: de toekomst die de nieuwe maatregelen beschormen zijn. De regeling wacht nog op een goedkeuring door de fakulteitsraad. Ze werd immers in allerijf doorgevoerd, zonder dat deze mee kon beslissen. Waarom er plots zoveel haast kwam bij kijken, is trouwens een zoveelste beantwoordde vraag. Het ministerieel besluit van Dehaene over de huissartsopleiding wordt immers slechts van kracht vanaf 1 januari '90. Was de oude regeling blijven voortbestaan, dan hadden een aantal studenten na afloop een tweehonderd uur les moeten inhalen.

Maar dat was niet meteen een nieuw gegeven. Die toestand was al enkele jaren bekend zonder dat er iets aan gedaan werd. Toch zal die goedkeuring door de fakulteitsraad waarschijnlijk wel geen probleem vormen. Misschien valt er wel een beslissing om het volgend jaar nog eens beter over te doen. De huidige reorganisatie bevat immers nog verschillende twijfelachtige punten.

Bovendien is het niet denkbeeldig dat een nieuw ministerieel besluit binnenkort de hele reorganisatie terug op losse schroeven zet. De Vlir protesteerde immers al een tijdje erg luid tegen het ministerieel besluit van '87 van Dehaene, waarin dus studenten die tijdens hun laatste jaar aan de universiteit niet voldoende aandacht besteedden aan de studie van huissartsgeneeskunde met 1 à 2 jaar werden bedacht. Tegenvoorstellen zullen dus wel lang meer op zich laten wachten, en het is goed mogelijk dat binnenkort nog een andere oplossing uit de bus zal moeten komen.

Katrien Callens

Akademische Raad

Treuren voor het plenum tot in het oneindige

Koncentratie van macht is een konstante in besluitvorming. Regeringsniveau bijvoorbeeld worden de belangrijkste beslissingen steevast in een kernkabinet genomen. Aan deze universiteit heeft elk beslissingsorgaan dan een bureau voor: een klein, besloter snel samen te roepen vergaderingetje, waarvan de notulen of verslagen in plenum nog bekrachtigd moeten worden. Met dien versta weliswaar dat die bekrachtiging zonder al te veel morren geschiedt.

Op de eerste Akademische Raad van dit akademiejaar was alvast stof genoeg om te morren. De Akademische Raad was sinds het einde van vorig akademiejaar niet bijeengekomen, en kreeg bijgevoegd drie dikke verslagen van het BAR (Bureau van de Akademische Raad) ter bekrachtiging voorgeschied. Nu bleek het BAR een aantal ideeën van de Groepen Biomedische Wetenschappen en Exakte Wetenschappen in verband met de herverdeling van werkingsmiddelen en mandaten te hebben geacteerd. Een goedkeuring van die BAR-verslagen zou dus impliceren dat de discussies omtrent die verdeling van middelen werd afgesloten. En zo had alvast niet iedereen het begrepen.

Zwaard

Nochtans was rektor Dillemans duidelijk niet bereid het verdelingsdebat opnieuw te openen. Met de stelling dat over de verdeling van geld tot in het oneindige getreurd kan worden, werden de dekanen die zich benadeeld voelden tot de orde geroepen. Dat de algemeen beheerder professor Tavernier voor het eerst op een Akademische Raad afwezig was, was daarbij dankbaar meegenomen om de discussie niet te hoeven voeren. Zonder de specialist ter zake kon er immers niet serieus over de herverdeelde rekeneenheden gepraat worden.

Nu is het probleem van de verschuiving van middelen van de overomkaderde fakulteiten naar onderomkaderde fakulteiten een tweesnijdend zwaard. Enerzijds zijn er die fakulteiten die - vooral vanwege hun dalende studentencijfers - moeten inleveren. Bezuiniging betekent snijden in programma's, in service, in wetenschappelijk personeel vooral, en zo'n operatie doet pijn. Maar anderzijds zijn er ook die fakulteiten die opijkomende middelen zitten te wachten. Zo wees dekaan Uytterhoeven van de fakulteit Landbouwwetenschappen er op dat in zijn fakulteit stemmen

opgaan om geen abiturientendagen meer te organiseren. "We hebben nu al geld en bestaande tekort, waarom zouden we nog studenten bij proberen te krijgen?" De sfeer werd pas echt grimmig toen een aantal 'speciale initiatieven' ter sprake kwamen. Vooral voor die dekanen die al een tijdje zitten te smeken naar de nodige financiële middelen om normaal te kunnen werken, is het pijnlijke de kostbare centen naar allerlei nieuwe interdisciplinaire initiatieven te zien afvloeien.

Vandaar dat de vraag rees of het niet tijd werd een konsolidatiepolitiek beginnen te voeren. Rektor Dillemans leek even bereid de denkposten van een meer konsoliderende politiek te willen volgen. Uit louter vergadertechnische redenen weliswaar, want de rektor wist heel erg goed dat de twee ingediende speciale initiatieven (een multidisciplinair onderzoeksproject op gebied van medische beeldvorming, en een project binnen het Universitair Centrum voor Statistiek) de steun van de dekanen van Geneeskunde en van Toegepaste Wetenschappen genoten, en dat die dekanen het pleidooi voor "verdere universitaire expansie" wel in zijn plaats zouden inzetten. De beide nieuwe onderzoeksprojecten werden zo uiteindelijk toch - en wie had het anders verwacht - van de nodige kredieten voorzien.

Pionier

De werkzaamheden aan de wijziging van de Wet op de Akademische Graden worden zowel aan de KUL als binnen de Vlaamse Interuniversitaire Raad (Vlir) geleid door professor Verstege. Verstege was dan ook naar de Akademische Raad uitgenodigd, om de stand van zaken toe te lichten en de Raad een beslissing te helpen nemen. De redenen om de huidige Wet op de Akademische Graden grondig te herzien, werden vorige week al uitgebreid onder de loep genomen.

De meest besproken reden om aan het

universitaire onderwijs te sleutelen is de vraag naar de invoering van een studiepuntenstelsel. Daarbij gaat men er van uit dat de wet zelf het studiepuntenstelsel enkel mogelijk moet maken, maar dat het inhoudelijk in een apart reglement moet worden vastgelegd. En de Vlir is intussen aan een tweede voorstel tot reglement toe.

Het eerste voorstel was erg drastisch en is - mede na het negatieve advies van de Onderwijsraad van de KUL - vorig akademiejaar al van de tafel geschoven. Het tweede ontwerp, waarover de Akademische Raad zich maandag jongstleden boog, is veel minder ingrijpend. Zo behoudt het bijvoorbeeld de kurrikulumgedachte en is er geen plaats voor onderwijs à la carte.

Bij dat nieuwe voorstel had de studentendelegatie twee opmerkingen. Het is natuurlijk al revolutionair dat op niveau van de Vlir over studiebelasting wordt gepraat. Maar het ontwerp van de Vlir bepaalt enkel dat de studielast van kurrikula en kurrikulumonderdelen moet worden begroot, en een studiepoint aan 30 uur hoorcolleges of - indien het

over een andere didactische methode gaat - aan zijn ekwivalent wordt gekoppeld. Er wordt met geen woord over de maximale studielast van een kurrikulum gerept.

De rektor vond een amendement in die zin best aanvaardbaar. Opnieuw uit vergadertechnische overwegingen wellicht, want gelukkig was er voorzitter Vorlat van de Onderwijsraad om hem te melden dat de vraag ook op Onderwijsraad was gesteld, en er evenwel niet op in was gegaan. En met het *statement* dat de KUL op het vlak van het discussiëren over studiebelasting een pionier is, en dat men dezelfde ingesteldheid van de andere universiteiten nog niet kan verwachten, werd het studentenamendement afgewezen.

Kollega's

Bovendien verleent het ontwerp van reglement aan de examencommissies de bevoegdheid studiepunten die binnen andere kurrikula al zijn verdiend al dan niet te erkennen. Dat die autonomie van de examencommissie inhoudt, dat ze studiepunten die aan een andere universitaire instelling zijn verdiend moet evalueren, is eventueel nog te aanvragen. Maar moet die autonomie binnen de instelling niet beperkt worden? Kan een met vrucht afgelegd examen filosofie binnen een opleiding Psychologie bijvoorbeeld door de examencommissie van de Rechten gekeurd worden, omdat er zogezegd 'andere' filosofie

wordt gedoceerd?

Voor een stuk wordt die bekommernis van de studenten gesteund door de akademische overheid. Op het ogenblik dat een universiteit aan een studiepuntenstelsel begint te werken, moet het principe dat bij een nieuwe studierichting alles opnieuw moet beginnen verlaten worden. Je kunt niet tegelijk een studiepuntenstelsel promoten, en intern schotten optrekken. En daarom moeten persoonlijke argumenten van de profen ("mijn vak is toch wel beter dan dat van mijn collega") op examencommissies worden bestreden. De rektor stelde niet alleen voor de misbruiken tegen te gaan, maar ook het vakkenaanbod te rationaliseren. Een bezuiniging, en als er bovendien minder verschillende vakken filosofie of statistiek zijn, is onderlinge vergelijking en koördinatie makkelijker.

Op de eis van de studenten om de koördinatie van vakinhouden van bovenaf op te leggen, en de autonomie van de examencommissie te beperken, werd niet ingegaan. "Een vak staat toch niet op zichzelf, er is toch ook de vrijheid van de prof in kwestie. Het is toch logisch dat niet alle vakken met dezelfde titel dezelfde inhoud bieden." Het klassiek argument van de akademische vrijheid dus, de noedrem om een konsekvente houding op het laatste ogenblik te ontlopen.

Benoit Lannoo

OPGRAVINGEN TE LEUVEN

Opgravingen op het Ladeuzeplein?

Verboden op de werf te komen

In tegenstelling tot wat werd aangekondigd zullen er voorlopig geen archeologische opgravingen plaatsvinden op het Ladeuzeplein. Het schepenkollege vindt dat alle voorrang moet worden gegeven aan de bouw van een ondergrondse parking. Dat betekent niet dat er helemaal niet aan opgravingen zal gedaan worden. De stadsarcheologen kunnen vragen om het werk voor drie weken stop te zetten bij het eerste spoor van een oudheidkundige vondst van belang. Maar ook daar zit een adertje onder het gras.

In Veto 1 kon je lezen dat de stadsarcheologen na de opgravingen op de Patriaparking niet lang zouden moeten wachten op een nieuw project. De lang aangekondigde Ladeuzeplein komt er uiteindelijk toch en de twee vrouw sterke archeologische dienst van Leuven zou drie weken de tijd krijgen om een stuk van het vrijgemaakte Ladeuzeplein te onderzoeken. Onder het plein liggen namelijk de resten van de oude vestingmuur (een overblijfsel daarvan is nog te zien in het stadspark). De archeologen zouden versterkt worden door studenten, voor wie het een goede praktijkervaring zou geweest zijn.

Maar het schepenkollege bestelde er anders over. Om de werken te laten opschieten (de Ladeuzeplein is een oud project en men wil het nu eindelijk uitvoeren) zag men af van opgravingen vóór de werken. Wel mogen de stadsarcheologen de werken bezoeken, en als ze iets vinden mogen ze vragen de stopzet-

ting van de werken te bevelen. Hoeveel keer dit gebeurt heeft geen belang, maar er is een pleafund van twintig dagen. Als de stad daarboven gaat, kan de aannemer schadevergoeding eisen.

Fanatiek

Deze argumentatie dit op het eerste zicht wat eigenaardig beding door erop te wijzen dat hij financieel gezien niet anders kan. Hij heeft namelijk een lening van honderd miljoen bij de bank staan aan kredieten die hij binnen de periode van een jaar moet opnemen. Een jaar is namelijk de termijn waarin de werken moeten voltooid zijn. Dat is weinig-zeker als je bedenkt dat hij in een eerder opgestelde planning twee jaar de tijd kreeg. Als de stad een beetje tegenwerkt en de aannemer de kredieten niet tijdig kan opnemen (omdat hij ze niet nodig heeft) moet hij zware boetes betalen. Die zou hij graag even met de opdrachtgever - de stad - willen afrekenen. De stad heeft dus alle reden om niet al te fanatiek haar archeologisch erfgoed te laten bestuderen. Daar is overigens nooit gevaar voor geweest.

De stadsarcheologen mogen weliswaar op de werken aanwezig zijn, maar of ze iets zullen vinden is nog niet zo zeker. Als de werken de grondlagen onzichtbaar maken, kunnen geen periodes meer onderscheiden worden, wat opgravingen zo goed als nutteloos maakt. Maar volgens de aannemer is er geen gevaar: de aardlagen worden maar met anderhalve meter tegelijk verwijderd. De archeologen hebben dus alle tijd, argumenteert men daar.

De archeologen zijn niet zo optimistisch. Ze zou kunnen denken dat ze even goed

af zijn als met voorafgaandelijke werken: de twintig dagen krijgen ze nu even goed en ze kunnen nu zelfs op verschillende plaatsen graven. Het is nu echter niet meer mogelijk op een archeologische manier te werken. De graafmachines die nu gebruikt worden zijn heelmaai niet precies genoeg om de aardlagen intact te laten.

Bovendien zijn de plannen van de aannemer nauwelijks geruststellend te noemen. Normaal zou eerst aan de rand van het plein gegraven worden, zodat de lagen principieel nog duidelijk te onderscheiden zijn. Maar de aannemer heeft ook laten weten dat, als het meezit, het hele plein ineens afgegraven wordt. En dan wordt archeologisch onderzoek onmogelijk. Tenslotte hebben de archeologen nooit de zekerheid dat de stad hun vraag om de werken te laten stopzetten zal inwilligen.

Afvallut

De aannemer betwist dat de archeologie iets van belang zullen vinden. Het plein is al oud en is voor zover hij weet nooit bebouwd geweest. Misschien dat onder de stadsmuur een *afvallut* gevonden wordt, maar meer zit er niet in. De kennis van de archeologie van de aannemer lijkt ons erg bescheiden. De archeologen hoeven namelijk geen sensationele ontdekkingen te doen om belangrijke informatie te weten te komen over het verleden van Leuven. Een afvallut is een van de belangrijkste informatiebronnen voor archeologen, hoe vergezocht dat voor buitenstaanders ook mag lijken.

Luc Janssens

INDEXERING INSCHRIJVINGSGELDEN

De goedkeuring van het verslag van de Raad van Beheer van eind mei op de jongste Akademische Raad was voor de studentendelegatie de gedroomde gelegenheid om het nog even over de indexering van de inschrijvingsgelden te hebben.

De Vlaamse Interuniversitaire Raad (Vlir) beschouwt de indexering van de inschrijvingsgelden als een logische operatie: het is een aanpassing van de huidige inschrijvingsgelden aan de index van de kleinhandelsprijzen. Probleem evenwel is dat alleen de inschrijvingsgelden worden geïndexeerd. Vandaar de vraag van de studenten of de Raad van Beheer van de KUL er bij de betrokken nationale ministers voldoende op aandringt, ja zelfs eist dat ook de studiebeurzen geïndexeerd worden.

Natuurlijk, aldus rektor Dillemans. Trouwens, de rektoren eisen niet alleen een indexering van de beurzen, maar ook van de werkingsgelden van de universiteiten. De stelling is dat alle gelden in verband met de universiteit aan de index onderhevig moeten zijn en met de indexering van de inschrijvingsgelden wil de Vlir konsekwentie aan de dag leggen. Het goede voorbeeld van de Vlir dus. De vraag blijft evenwel of de universiteiten met het tonen van dat 'goede' voorbeeld enige

indruk maken op de nationale ministers? Misschien zijn er wel efficiëntere manieren om die nationale overheid onder druk te zetten. Manieren waarvoor trouwens de studenten en hun ouders niet telkens het enige slachtoffer zijn.

De KUL heeft er daarbij vorig jaar altijd op gewezen dat die studenten van de verhoging van de inschrijvingsgelden niet echt het slachtoffer waren, aangezien de meerprijsaanstroom van de Sociale Sektor zou worden doorgevoerd. Die principiële houding dat de KUL niet echt meer inschrijvingsgeld nodig had en dat die enkel gebruikt zou worden om de besparingen in de Sociale Sektor te compenseren, is na een jaarje blijkbaar verleden geraakt. Want de rektor stelde dat enkel de inhaalbeweging van vorig akademiejaar aan de Sociale Sektor was beloofd en niet alle volgende indexeringen van de inschrijvingsgelden. Dat de Sociale Sektor nog de kleine meerprijsaanstroom uit de akademiejaar kan krijgen, is vrij waarschijnlijk. Maar de uitlatingen van de rektor lijken erop te wijzen dat men eraan denkt de *automatische* doorstorting van de indexeringen op te heffen. En dat zou dan nog maar eens een nadelige maatregel zijn voor de sociale sektor. (BL)

Nog altijd teveel krukjes leeg in 't Stuc. Maar weldra stukken voller, met eindelijk echt populistische muziek.

(Foto Hendrik Delagrangé)

Het Stuc als kultuurkafé

“Wij moeten een alternatief blijven”

Het gaat weer goed met het Stuc. Terwijl het Studenten Cultuurcentrum zich vorig jaar tot aan de nek in een malaise bevond (de programmatoren werden de laan uitgestuurd, de verwijten van populisme enerzijds en elitisme anderzijds waren niet uit de lucht, de sfeer was over heel de lijn zoek) wijst een ander crop, dat die neerwaartse trend werd omgebogen: de nieuwe programmatie is veelbelovend van start gegaan en het kafé, de plaats bij uitstek die een beeld van het Stuc weergeeft, heeft ook wat in zijn mars voor dit seizoen. Daarover had Veto het met barbeheerder Mark Debroey.

Als het Stuc een cultureel centrum voor studenten wil zijn, dan ligt het voor de hand dat het daaraan verbonden kafé een *kultuurkafé* moet zijn. Meteen werpt zich de vraag op, hoe zulk een identiteit kan worden hard gemaakt. Met andere woorden: waarin verschilt een *kultuurkafé* van een 'gewoon' ka-

fee? Toen Mark Debroey op 1 augustus van dit jaar barverantwoordelijke werd, heeft hij zichzelf een bepaalde strategie opgelegd. Hij wou het kafé een andere functie geven dan die, die het voorgaande jaren had. In de eerste plaats dient dan te worden gesteld, dat de bar

deel moet uitmaken van de programmatie van het Stuc en moet aansluiten bij wat op het vlak van film en theater gebeurt. “Er mag geen drempel zijn tussen het kafé en de programmatie.”

Voor Debroey heeft het kafé een drietal functies: het Stuc is een soort van kafeteria dat studenten opvangt die uit de Alma komen, in de namiddag is het een ontmoetingsplaats voor een min of meer vast publiek en 's avonds vervult het Stuc de rol van foyer vóór en na de voorstelling. “Wij willen de mensen laten blijven in het kader van wat ze gezien hebben. Het Stuc is geen kafé op de Oude Markt. Wij willen een cultuur-aanbod geven, het is niet de bedoeling een zaak te zijn waar uitsluitend wordt gedronken of waar je kan blijven hangen.”

Niettemin is Debroey er van overtuigd, dat het kafé meer moet kunnen opbrengen. Dit sluit aan bij wat de nieuwe programmatoren Deputter en De Wit in het eerste Vetonummer van deze jaargang opmerkten: het Stuc moet een groter publiek kunnen bereiken. Vroeger werd meer op een groep van avant-gardistische mensen gemikt. Nu wil het Stuc aan een zo breed mogelijk publiek een cultureel aanbod geven, zonder evenwel in alledaagheid te vervallen. Debroey: “Wij willen hier geen goudmijn maken. Het Stuc moet een alternatief blijven.”

Chantant

Het eerste waar Debroey werk van wil maken, is het wegwerken van de drempel tot het Stuc. Het kafé wordt nog teveel beschouwd als de fakbar van Politika (omdat die fakulteit zich vlakbij bevindt), en dat ten onrechte. Het is natuurlijk niet eenvoudig taai vooroordelen als deze weg te werken. “De weg naar de bar,” zo stelt Debroey, “is nu nog

Vanaf morgen, een TOPPE Job!

SPECIAL VOOR STUDENTEN
universiteit of hogere school

OFUP heeft voor 20 mensen onder u een serieuze, leuke en goed betaalde job. Variabele werktijden. Vraag vlug informatie. Bel naar het nummer **02/242 65 21** tussen 10 uur en 16 uur. van maandag tot vrijdag

Advertentie

zoek. Maar men kan hem vinden door het Stuc te profileren met bijvoorbeeld kafé chantants, met een goeie foyer die het publiek dat uitsluitend voor de voorstellingen komt, ook op andere momenten kan aanlokken.”

Met dit voor ogen wil de baranimatie van het Stuc dit seizoen twee tot vier keer per maand een kafé chantant brengen. “Om de mensen te doen komen moet de bar attractief worden gemaakt, gezellig, met meer uitstraling. Een kafé chantant dat in samenhang met films wordt gebracht wil de herinnering reken. Die blijft groter als je achteraf nog live-muziek kunt horen. Bovendien is het dan gemakkelijker om na de film nog wat na te praten, en daar heeft men toch behoefte aan.” Aansluitend bij enkele terrasfilms vonden twee weken geleden de eerste kafé chantants plaats - overigens met veel succes. Zo werden na de projectie van *Some like it hot* door Terry Devos liedjes van Marilyn Monroe ten gehore gebracht.

De baranimatie wil zo breed mogelijk werken. Er zullen ook kafé chantants komen die los staan van de artistieke programmatie. Daarbij wil men zoveel mogelijk genres aan bod laten komen, gaande van gitaarrock over jazz tot klassieke muziek. “En wat ook moet kunnen,” aldus Debroey, “is literatuur als vorm van baranimatie. Voor februari volgend jaar plannen wij een poëziedriedaagse met een aantal bekende namen.”

Vorig jaar werd geprobeerd, de bar een bijkomend kachet te verlenen door elke maand een kunstenaar de muur te laten decoreren. “Dat is een beetje tegengevallen. Er waren er hele goeie bij, maar soms was het wel moeilijk om een hele maand tegen bepaalde dingen aan te kijken.” Daarom zijn nu een aantal kunstenaars in de weer om een *bljvend* werk te maken, dat binnenkort de grote muur zal sieren. “Het zal vrij groot zijn, iets driedimensionaals, vervaardigd uit ruw metaal en glas, tegelijk neutraal en toch in de kijker vallend.”

Polyvalent

Als er één element is dat in grote mate het beeld bepaalt dat men van een kafé heeft, dan zal het de muziek wel zijn. Het Stuc nu werd doorgaans verweten, enkel extreem alternatieve dingen te brengen. De laatste tijd echter hoorde men hier en daar klagen over het te populistisch worden van de muziek. Gaat het Stuc de commerciële toer op om een groter publiek te bereiken?

Debroey antwoordt ontkennend. Hij geeft toe dat de muziekprogrammatie zich, zoals alles wat met het kafé te maken heeft, in een overgangsfase bevindt, maar van een commercialisering is geen sprake. Het afgelopen seizoen werden onder de vorige barbeheerder een aantal platen verkocht om plaats te maken voor een CD-speler. Op die

manier zijn onherroepelijk een aantal dingen verloren gegaan, hoewel de CD-markt zeer groot is en heel veel zonder problemen kan vervangen worden. De aankoop- en programmatiestrategie is dan ook niet veranderd. “Wij proberen zowel tappers als klanten erin te betrekken. Daarbij willen wij zo polyvalent mogelijk programmeren, met goeie muziek die binnen de lijn van het Stuc past. Het is de bedoeling 's middags zo licht mogelijk te blijven, zodat de muziek niet storend zou zijn maar deel zou uitmaken van het interieur. 's Middags komt trouwens niemand naar de muziek luisteren. In de namiddag en 's avonds wordt er meer doelgericht gedraaid, maar de tappers hebben wel een zekere vrijheid.”

Het is precies die vrijheid, die nog zo'n beetje een probleem vormt. Wie het Stuc in september vaak bezocht kon merken dat de muziek die men te horen kreeg vrij eenzijdig was. “Op dat punt,” aldus Debroey, “moeten nog duidelijke afspraken worden gemaakt. Het is voor de tappers niet gemakkelijk de boel te laten draaien én ook nog goeie muziek te brengen.” Wat de aankoop van nieuwe muziek betreft, kunnen klanten overigens altijd suggesties doen. Debroey wil eerst een stevige CD-basis aanleggen en zich daarna pas enkele ‘buitenstapjes’ permitteren. Hij merkt daarbij op dat er vorig jaar met iets te veel buitenstapjes waren. De slinger moet ergens in het midden kunnen hangen. De muziek moet zowel decoratief zijn, als iets waar je naar kunt luisteren.

Een laatste punt betreft de concerten. Omdat er in de zaal geen meer gespeeld mogen worden (naar verluidt omdat het dan een nogal vuile boel wordt), zo de bar die functie kunnen overnemen. Omdat de animatie afhankelijk is van de kas van de bar, werd even gevreesd dat er soms entreegeld zou moeten gevraagd worden, maar uiteindelijk zouden alle evenementen gratis kunnen worden bijgewoond. Zo kunt u vanaf november ook elke zondagnamiddag een pianoconcert bijwonen. Zowel klassieke muziek als jazz en easy listening komen daarbij aan bod. En de Einddag (nog ver, zo ver), zo belooft Debroey ons, die zal *groots* worden.

Johan Reyniers
Christophe Huygens

LEEF
GEVAARLIJK
LEES VETO

KRUISWOORDDRAADSEL

Het Veto-kruiswoordraadsel wordt steeds populairder. Overal zie je studenten gebogen over onze puzzel: in de Alma, de fakbar, het kafé, misschien zelfs bij jou op kot. Ze zijn nochtans niet echt gemakkelijk. Wist je bijvoorbeeld dat het *Ind. zonnesherm* in de opgave van vorige week een *klee* was? Dirk Gommers uit de Schapenstraat wel en die mag dan ook een spannende misdaadrombus van Dick Francis bij ons op de redactie komen afhalen. En nog zijn we niet door onze voorraad boeken heen. Voor de inzenders van onderstaande puzzel houden we een nagelnieuwe novelle van Willem Brakman - in 1981 winnaar van de PC Hooftprijs - achter de hand.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Horizontaal - 1. Mannelijk exkuus 2. Ramadan - vriend 3. Boom - mestkruiwagen 4. Druk materiaal 5. Bergkristal 6. Pure - laatstleden 7. Zilver - loflied - lengtemaat 8. Beoordelende 9. Uitroep - hij - buskruit 10. Schakelnet - luitenant.

Vertikaal - 1. Cessie 2. Rabat - heers 3. Bepaling van het goudgehalte 4. Afkorting van "Rijke Tist" - onwetendheid 5. Heen - waterzucht 6. Voegwoord - zink - bijwoord 7. Gooi - plaats in Nederland 8. Konventie - niet gaarne 9. Larve - nobel 10. Meisjesnaam - waakzaam

NETWORK VLAANDEREN: 4000 mensen ondersteunen 120 zinvolle projecten

KREKELSPAREN: 3500 mensen ondersteunen 120 zinvolle projecten zonder een frank uit te geven

HET VIERKLEUREN-NETWERKSPEL:

nieuwe leden en krekelspaarders krijgen het gratis in huis, compleet met teerlingen en pionnen. Goed voor uren speelgenot.

NETWORK VLAANDEREN
Liedtstraat 27
1210 Brussel
Tel. 02/241.19.97. Bel of schrijf...

Stuc brengt Marguerite Duras

Kijk maar: je ziet niet wat je ziet

Gisterenavond ging het Stuc van start met een grootse retrospectieve van het filmisch werk van de Franse schrijfster en cineaste Marguerite Duras. Omdat haar films door de hoge graad van abstrahering nogal moeilijk in de markt liggen, heeft men er goed aan gedaan de projecties van een aantal lezingen en inleidingen vergezeld te laten gaan. En speciaal voor deze retrospectieve schreef Elke Derycke een boekje.

Het is niet gemakkelijk om op een bevattelijke manier zinnige dingen te vertellen over Duras' films. De literatuur die men over haar werk kan raadplegen is dan ook vaak zo duister als een pot en enkel begrijpelijk voor wie reeds in niet geringe mate weet heeft van de eigenaardigheden die haar produkten kenmerken.

De tekst van Elke Derycke is wat dat betreft geen uitzondering. Wie het essay leest vooraleer hij met Duras te maken krijgt, wordt gekonfronteerd met een wereld waar geen touw aan valt vast te knopen. Na het zien van een film van Duras kan de tekst evenwel zeer verhelderend werken. Het is immers zo dat men pas na grondige reflectie toegang krijgt tot het eigenzinnige universum dat in haar werk wordt uitgespreid. Een essay waarin enkele krachtlijnen uitgewerkt worden is dan ook geen overbodige luxe.

Realiteit

Elke Derycke is romaniste en schreef eerder al een proefschrift over Duras. In haar gisteren voorgestelde boekje concentreert zij zich op drie aspecten van de durasiane film: het paradoxale karakter van het beeld en de weigering van het beeld om de realiteit voor te stellen, de artikulatie en de onbepaaldheid binnen het beeld, en tenslotte de tijd en ruimte.

Het onconventionele karakter van Duras' films wordt in sterke mate bepaald door de beelden die men te zien krijgt. Duras weigert pertinent de realiteit, zoals wij die kennen, weer te geven. Deze konstante in haar werk is er op uit het zichtbare van het alledaagse leven te

problematiseren. Het beeld wordt daarbij ten val gebracht, hetgeen tot uiting komt in het zogenaamde spiegelmotief: "de spiegel trekt de verschijning van het beeld in twijfel en keldert zijn reële waarde. Deze keldering heeft plaats omdat de spiegel het beeld weigert te reflecteren zoals het zich aandient." Die spiegel symboliseert immers de verdubbeling en toont het beeld als een 'afwezigheid'.

Die afwezigheid in het beeld, zo stellen critici als Ishagpour en Blanchot, wordt verzekerd door de stem. Er is een voortdurende slingering tussen aan- en afwezigheid, tussen verschil en onverschilligheid: de totale discrepantie tussen tekst en beeld zorgt er voor, dat wat door het beeld niet kan worden getoond, door de stem wordt aangebracht. Die stem profileert zich, in tegenstelling tot het beeld, als 'aanwezigheid'.

Begeerte

De weigering van Duras om het beeld te representeren dient men te beschouwen als een uiting van de *negatie* van de wereld, van een zucht naar het rituele. De technische procédés die Duras aanwendt verlenen aan haar films een bezwende, magisch-divinatorische dimensie. In dit opzicht is ook het steeds aanwezige verlangen naar de (absolute, maar onvervulbare) liefde een "meer algemeen verlangen naar de puurheid van het rituele." Liefde vernietigt de gegeven realiteit, de wereld.

Duras ziet de samenleving als een netwerk van mogelijke relaties tussen individuen. Het individu nu heeft een tweevoudig verlangen: het wil zich van de gemeenschap onderscheiden, en het

verlangt naar een zekere vereniging. Die dualiteit vindt men terug in alle personages die Duras ten tonele voert.

Bij het ontstaan van de begeerte raakt het individu ontwricht: de band met de wereld wordt in de war gebracht en de identiteit gaat verloren. Dit verlies leidt tot een algemene desindividualisering van het personage, die uitmondt in een totale inertie. De personages in Duras' films, gekwetst als zij zijn door de onvervulbaarheid van hun verlangens, worden gekenmerkt door passiviteit en onverschilligheid.

Duras wil een wereld kreëren die tegengesteld is aan die van de inertie. In dat universum staat de begeerte centraal. Deze drukt ook weer een verlangen uit, namelijk dat van de mythische eenmaking van de wezens in een absolute extase.

Een type-voorbeeld van die vereniging is de incestueuze broer-zus-relatie in een film als *Agatha*. Hun verhouding is er geen van verliefdheid, maar van pure liefde.

Beweeglijk

Alleen al de eerder vernoemde discrepantie tussen woord en beeld maakt duidelijk, dat ruimte en tijd in Duras' films een problematisch karakter hebben. De verschillende dimensies binnen de tijd worden niet van elkaar onderscheiden. Ook dit is een aspect van de weigering, de realiteit zoals hij wordt ervaren, voor te stellen.

Ruimte en tijd worden dan ook getypeerd door *negativiteit*. De omgevingen zijn vage, niet afgebakende terreinen, uitgestrekt en verlaten (ruïnes of leegstaande huizen zoals in *Son nom de Venise*) en vormen de plaatsen, waar de personages voortdurend op zoek zijn, zonder houvast, verloren in een leegte. De tijd wordt daarbij vergeten en genegeerd. Op die manier komt de aandacht op het *moment* te liggen, dat alle tijdservaringen bundelt. Niets kan

nog worden opgevat als vaststaand, alle tijdstippen worden door elkaar gehasped en zijn konstant fluktuërend. Duras' werk getuigt dan ook van absolute konsequentie: haar oeuvre is nooit af maar moet worden gezien als een 'onophoudelijke beweeglijkheid'.

Johan Reyniers

IOT

De Internationale van Oorlogstegestanders houdt op zaterdag 5 november haar twejaarlijkse vredeskongres. Jan Turf, actief in de vredesbeweging, geeft een analyse van de beweging vandaag. Tijdens de kongres zullen werkgroepen zich bezig houden met thema's als kernbewapening in Europese havens en zeeën, gevechtsvliegtuigen, gewelddoelwaaerbaarheid, sociale verdediging als logisch alternatief en de Internationale Vredesbrigades. Meer informatie is verkrijgbaar op het IOT, Van Elewijkstraat 35, 1050 Brussel.

Japan

vervolg van p. 1

en het levensbeschouwelijke gewicht van dat werelddeel met drie miljard inwoners is enorm en groeiende. Hindi is de derde, Arabisch (samen met Bengaals en Russisch) de vijfde meest gesproken taal op aarde. Alleen al in België wordt veel Arabisch gesproken; om dezelfde reden wordt de oprichting van een leerstoel Turks wel erg dringend. En als om onze woorden kracht bij te zetten wint de Egyptenaar Nagib Mahfuz de Nobelprijs voor Literatuur. Eigenlijk vereist de ontwikkeling in de wereld dat het departement meteen tien mandaten erbij krijgt.

Er is zeer waarschijnlijk ook een strategisch aspect aan de oprichting van het Japan-Instituut. Men verwacht dat de afdelingen orientalistiek van Gent en Leuven vroeg of laat tot één afdeling herleid of verenigd zullen worden. Wie dan het meest infrastructuur op poten heeft staan, maakt de beste kans om deze toekomstrijke sektor naar zich te trekken.

Koen Elst

Songfestival

Na het grote succes van vorig jaar wordt nu reeds de zevende uitgave van het Interfakultair Songfestival voorbereid. Traditiegetrouw zal het Interfakultair Songfestival doorgaan tijdens de halftime-week, dit is op 1 februari 1989. Wil jij met een groep jouw fakulteit vertegenwoordigen, neem dan contact op met jouw kringpresidium en de Werkgroep Songfestival, Maarten De Moor, Pleinstraat 28, 3030 Heverlee, telefoon 23.52.37 of Landbouwkring, Minckelersstraat 28, 3030 Heverlee, telefoon 22.08.35.

KVHV organiseert taalwedstrijd

In de geest van Simon Stevin

Om de honderdste verjaardag van hun studentenblad 'Ons Leven' meer tromgeroffel te geven en aldus de publicitaire molen wat harder te doen draaien, pakt het Katholiek Vlaams Hoogstudenten Verbond (KVHV) uit met een heuse 'taalwedstrijd', die open staat voor alle Vlaamse jongeren tussen 12 en 25 jaar. De wedstrijd, die de naam Simon Stevinpenning meekreeg, bestaat uit het fabriceren van 'goede Nederlandse alternatieven' voor Engelse leenwoorden. Bespeuren wij hier een herleving van het dood en begraven gewaande purisme?

Tijdens een groots opgezette perskonferentie in het IPC te Brussel vorige week (die helaas een minder groots verloop kende wegens de zeer matige belangstelling die de pers aan de dag legde) stelde het KVHV dat het met deze wedstrijd niet de bedoeling heeft het Nederlands uit te zuiveren. "Wij nemen taalkundig geen enkel standpunt in. Een wedstrijd als deze is kunstmatig en wij geloven niet, dat je op zo'n manier de taal kunt beïnvloeden." Het opzet is immers zo gekozen, dat de wedstrijd voor een groot publiek toegankelijk zou zijn. Men diende dus een relatief eenvoudige opdracht te formuleren, die daarenboven nog een zeker spelkarakter had.

Het KVHV is zich er van bewust, dat de keuze van het tema "zich tot heel wat discussie leent." Het is echter hun wens, dat de wedstrijd de ferheid voor de eigen cultuur kan aanwakken en een openheid voor andere culturen meebrengt. In die geest zou dan ook gewerkt moeten worden.

Arbitrair

Het KVHV hield rekening met de voor de hand liggende vraag in welke mate het zinvol is alternatieven te bedenken voor zeer frequente Engelse woorden als 'computer' en 'match'. Zij geven er dan ook de voorkeur aan, dat de deelnemers zouden zoeken naar alterna-

tieven voor nog niet ingeburgerde leenwoorden, waarvoor geen Nederlands equivalent bestaat. Men wil op die manier de aandacht vestigen op het probleem van de vervreemding van de eigen taal: de mensen weten niet meer dat er alternatieven zijn, of kunnen gevonden worden. Vertrekend van het arbitraire spelkarakter, zo stellen de organisatoren, zou dan misschien een discussie kunnen ontstaan over de weg die het Nederlands op moet in verband met vreemde woorden.

Het is zonder meer duidelijk, dat dit laatste in tegenspraak is met de eerder geponeerde stelling, dat het KVHV met deze wedstrijd geen taalkundig standpunt wenst in te nemen. Het lijkt niet erg waarschijnlijk dat de hoop van de organisatoren, dat "een brede maatschappelijke discussie mag ontstaan over de betekenis, de zin en de onzin van het gebruik van vreemde woorden in onze taal en over aspecten die er bij horen," geen uitdrukking is van een min of meer bewust streven naar een 'zuiverder' Nederlands. En zelfs al is dat niet het geval, dan dient men zich de vraag te stellen in hoeverre een wedstrijd als deze niet averechts kan gaan werken op de discussie die nu wordt gevoerd in verband met de standaardisatie van het Nederlands.

Het purisme, dat in Vlaanderen voor-

al een reactie tegen het Frans was en woorden als 'schoolhoofd' in de plaats van 'direktuur' wou stellen, heeft niet meteen tot een betere Nederlandse standaardtaal geleid. In plaats van garanties te bieden voor een eigen taal levert het vaak niet meer op dan een blijvende taalonzekerheid. Daarenboven biedt het geen perspectief op één enkele Nederlandse standaardtaal: het staat de vorming ervan in de weg als aan de andere kant van de grens niet een

gelijkaardige activiteit aan de dag gelegd wordt. Een eigen en aparte taal is in de complexe wereld van vandaag overigens niet langer een eis: bewuste (nationalistische) differentiatie maakt plaats voor assimilatie, die tegemoet komt aan de groeiende internationalisering. Het doorvoeren van een zuivering tegen de momenteel vrij sterke Angelsaksische invloed is dan ook niet echt opportuun. En als men persé de rijkdom van de eigen taal wil blootleggen zijn er vast nog wel andere mogelijkheden dan die, die bij jongeren in volle taalontwikkeling een onzeker taalgevoel tot gevolg kunnen hebben. De wedstrijd staat immers open voor mensen vanaf 12 jaar, en er

zal dan ook wel duchtig naar het (katoliek) middelbaar onderwijs worden geknipoogd.

Tegenover dit alles staat dan wel weer, dat de invloed van purisme in veel gevallen verwaarloosbaar moet worden genoemd, en dat een absoluut afwijzen van elke puristische activiteit ook niet altijd even gezond is: een taal mag ook nog wel een beetje van zichzelf bewaren en een al te grote oververkoeking vermijden.

IJdelheid

Toen Simon Stevin in de zestiende eeuw een aantal (ongetwijfeld handige) vertalingen knutselde voor wetenschappelijke en spraakkunstige termen (denk aan 'driehoek', 'voornaamwoord'), was het hem bittere ernst. Het nationalisme vierde toen hoogtij en de taal gold als een schitterend voorbeeld van eigenheid. "De geest van Stevin," zegt het KVHV, "kunnen we moeilijk bijtreiden." Waarom werd de wedstrijd dan naar hem genoemd? De organisatoren willen een hulde brengen aan iemand die "zijn eigen principes materieel gestalte gaf" en die door zijn inspanningen unieke woorden aan onze taal heeft toegevoegd. "Bovendien," zo gaat het KVHV verder, "streelt iemand als Stevin de ijdelheid en het kleine beetje chauvinisme. Hij schiept aandacht voor de vele mogelijkheden van het Nederlands."

Dat is allemaal goed en wel, maar de tegenstrijdigheden zijn ook hier weer van de partij en de al eerder opgeworpen vragen blijven. Het 'waarom' van deze wedstrijd is onduidelijk geformuleerd en ruikt al te zeer naar een al dan niet bewuste neiging tot een overbodige taalzuivering. Als je dan bedenkt dat activiteiten als deze in vroeger jaren heel wat in gang hebben gezet dat nu nog voortduurt (zijn het nu 'punaises' of 'duimspijkers'?), dan is het wel even huiveren. Of had je soms zin om binnenkort te striukelen over de vraag: 'roadbook' of 'wegvindertje'?

Johan Reyniers

Programma European Studies

Prijzig prestige

Onze universiteit is sinds dit academiejaar drie nieuwe internationale postgraduaatsopleidingen rijker. De eerste twee zijn de programma's 'Artificial Intelligence' en 'Physics of Microelectronics and Material Science'. Daarnaast is er hoofdzakelijk vanuit de Faculteit Letteren en Wijsbegeerte een programma 'European Studies' ingericht. Acht Belgen, acht niet-Belgische Europeanen, een zevental Amerikanen en een negental Aziaten gooien zich ten volle op de Europese 'eticiteit'.

Het programma European Studies is alvast pompeus ingezet. Voor de openingsles is minister Tindemans aangekomen. Het gebeuren werd zelfs door twee studenten uit het Lemmens-instituut muzikaal opgeluisterd. Tindemans bracht voor die gelegenheid een welgemeende uiteenzetting omtrent de Europese identiteit. Krachtlijn was de stelling dat de Europese identiteit niet in verdragen gedefinieerd moet worden, maar dat die identiteit wordt gemaakt door wie op basis van de verdragen dag na dag aan de Europese integratie meewerkt. Als iemand het kan weten, is het Tindemans natuurlijk. Nu weten de studenten European Studies dat alvast ook.

Troeven

Want de vraag die een argeloze toeschouwer zich bij al dat Europees gedoe meteen stelt, is de vraag naar het waarom. Wat is de bedoeling van dit alles? Wat biedt men die dertig post-graduaatsstudenten precies aan? En wat moeten zij straks met European Studies doen?

Professor Emiel Lamberts, historicus en coördinator van het European Studies-programma, verkiesde de vraag enigszins om te keren. Niet zozeer de vraag wat de KUL aan die studenten aan te bieden heeft, maar de vraag wat de KUL er zelf aan kan hebben, staat centraal. Want het is in de eerste plaats de bedoeling een paar troefkaarten van de KUL naar een internationaal publiek toe uit te spelen, met het oog op de internationalisering van de universiteit. Niet als alle andere universiteiten, probeert Leuven zijn internationale dimensie uit te bouwen. En onze universiteit heeft daarbij een paar troeven: het imago een oude en respectabele universiteit te zijn en de ligging van Leuven, zo dicht bij de hoofdstad van Europa.

Lamberts: «Wat wij willen bieden op een markt die bijkbaar toch aanwezig is – en zelfs uitdient – dat zijn de zaken waar we in Leuven sterk in zijn, namelijk de humane wetenschappen. We hebben de laatste twintig jaar aan de KUL een sterke ontwikkeling gekend van de biomedische en van de exakte wetenschappen. Je zou kunnen zeggen dat die hun achterstand hebben ingehaald, want Leuven was op het eind van de negentiende eeuw en in de loop van de twintigste eeuw vooral gekend voor de humane wetenschappen. Een internationaal aanbod op het onderwijsvlak in de humane wetenschappen, dat zat er de laatste twee decennia niet echt in.

Behalve misschien in de theologie en de filosofie, waar we wel een zeker aanbod hebben.»

«De bedoeling is evenwel om meer aan te bieden. De ambitie was niet een all-round-opleiding aan te bieden rond Europese integratie of zo. Dat kan elders ook gebeuren. De bedoeling is terug te vallen op onze sterkste onderzoeks- en onderwijspunten.»

Breukvlak

Zo zijn de initiatiefnemers op het begrip 'eticiteit' gestoten. Vanuit de ligging op een breukvlak van Romeaanse en Germaanse culturen, heeft het onderzoek in de humane wetenschappen zich al tientallen jaren lang in verschillende disciplines toegespitst op 'eticiteit'. En gezien de meeste Leuvense professoren meertalig zijn, dacht men dat de KUL de meest geschikte universiteit was om een interdisciplinair komparatief programma aan een internationaal publiek aan te bieden.

De aandacht is toegespitst op de etnisch-kulturele verscheidenheid in Europa. Vanuit verschillende disciplines (antropologie, linguïstiek, politologie...) wordt die verscheidenheid in kaart gebracht. Er wordt gezocht naar de weerslag van die verscheidenheid op de Europese samenleving, op haar structuur, op haar cultuur. En dan is het overtuigen van de verscheidenheid met de eenwording van Europa een voorlopig derde aspect. Voorlopig, want het is de bedoeling het programma na een tweetal testjaren verder uit te bouwen met een levensbeschouwelijke component. Hetzelfde stramien zou namelijk toegepast kunnen worden op de religieuze en levensbeschouwelijke verscheidenheid in Europa, een ander sterk onderzoeksdomein aan de KUL.

Folders

Toen het programma European Studies vorig academiejaar ter goedkeuring op de Akademische Raad kwam, werd die totale afwezigheid van bijvoorbeeld filosofische vakken trouwens opgemerkt en – aangezien men op de Akademische Raad van de verdere plannen met het programma niet op de hoogte was – werd die afwezigheid van levensbeschouwelijke vakken er ook erg vreemd bevonden. Helaas, de informatiefolders voor het programma waren vóór de goedkeuring al in de Verenigde Staten verspreid, en dus moesten de leden van de Akademische Raad hun opmerking inslikken.

Die haast is enigszins te begrijpen, want het programma richt zich in de marge wel tot enige eigen studenten, maar zoekt vooral een buitenlandse schare studenten naar Leuven te lokken. Studenten die zich vertrouwd willen maken met Europa. Amerikaanse studenten bijvoorbeeld die een doktoraatsverhandeling voorbereiden rond een Europese problematiek. Blijkbaar heeft men vooral die Amerikaanse studenten op het oog, wellicht vanuit de wetenschap dat je in de Verenigde Staten voor een doktoraatsopleiding nog onderwijs moet volgen.

Strijk

Die belangstelling voor buitenlandse, ja zelfs vooral niet-Europese studenten heeft ook een financieel kantje. De

laag inschrijvingsgeld.»

«We zitten gewoon met een programma dat niet gesubsidieerd kan worden door de Belgische overheid, dat nauwelijks subsidies kan ontvangen, dus moet dat programma op een of andere wijze gefinancierd worden. De universiteit kan haar beschikbaar potentieel daar op zekere hoogte in investeren, maar ook dat heeft zijn grenzen. Dus moet er een aanvullende bron van inkomsten zijn: de inschrijvingsgelden. En daarin hebben we dus heel pragmatisch rekening gehouden met habitudes.»

Voor dat vele geld krijgen de studenten European Studies ongetwijfeld een inhoudelijk vrij stevig programma. Dat moet toegevoegd worden. Bovendien is niet voor het klassiek Belgische onderwijssysteem met hoorkolleges gekozen, maar voor

worden toegewezen door een selectiecommissie. Zij vergelijkt de sollicitaties, dat wil zeggen de studieresultaten tijdens vroegere studies, de reputatie en kwaliteit van de instelling waar de kandidaat vandaan komt, de motivatie van de student, ja zelfs aanbevelingsbrieven van professoren worden in rekening gebracht.

Lamberts: «Men kan zich inschrijven voor dit programma als men ergens een onderscheidingsniveau in zijn studieresultaten haalt, gemiddeld zowat. Maar dat is niet exclusief; je kan ook van de personaliteit van de kandidaat afhangen. We proberen dat zo'n beetje op zijn Amerikaans te doen, op basis van studieresultaten, maar ook op basis van het profiel van de student. Daarom moet de kandidaat een curriculum vitae meesturen. En in een Amerikaans curriculum vitae is niet alleen plaats voor studieresultaten, maar ook voor hobby's, engagement in studentenactiviteiten, internationale belangstelling, ambities, noem maar op.»

Bevruchten

Veto: *Is dit geen programma waarvan alleen de beteren nog beter worden?*

Lamberts: «Dit programma is in de eerste plaats gericht op buitenlandse studenten, die op zoek zijn naar de betere instelling. Dat is nu eenmaal de mentaliteit die je hebt in de internationale sfeer. Een Amerikaanse student probeert aan de best mogelijk instelling te studeren, om zijn beroepskansen te vergroten. Dat is nu eenmaal de kompetie die je hebt in de Verenigde Staten en in het Verre Oosten. Wij proberen in die internationale markt een hoogwaardig product aan te bieden, waarvoor we ook hoogwaardige studenten proberen aan te trekken.»

Veto: *U voert in feite de competitiedrang die in de Verenigde Staten en in het Verre Oosten zou bestaan bij ons in.*

Lamberts: «Ik denk dat er ergens een gezonde competitie is. Als je met een programma van beperkte omvang zit, moet je een poging doen om de beste bestaafing te hebben, en ook de beste bemanning. Wij zijn nu natuurlijk in marktkernen aan het praten. Als je in je programma mensen toelaat van een laag niveau, dan ontwaart dat je programma, en dan krijg je nog nauwelijks kandidaturen van enig niveau. Je krijgt een programma dat zo laagwaardig is, dat je moet afvragen of het de moeite nog is, of je professoren daar hun tijd nog aan moeten spenderen. Wat het onderzoek en de verrijking van het onderwijs aan een universiteit betreft, haal je dan niets meer uit zo'n programma.»

«Als we met zo'n programma willen starten, dan is de hoop dat deze internationale programma's – niet alleen European Studies, maar ook het Artificial Intelligence en het programma in de mikro-elektronika – bevruchtend zouden zijn voor het eigen onderzoek. Wat European Studies specifiek betreft, hopen we dat het programma de Europese en internationale oriëntering van de onderzoekers verder kan stimuleren. Dat ook onze onderzoekers op de tippen van de tenen gaan staan. Anderzijds hopen we hier ook interessante studenten te krijgen, die door in contact te treden met onze eigen studenten, onze studenten kunnen stimuleren en een internationale dimensie kunnen bijbrengen. Iedereen heeft er dus belang bij dat dit programma hoogwaardig is en niveau heeft.»

Benoit Lannoo

ALIBI'S ZOEKEN

Elke universiteit probeert via haar onderwijs en (vooral) onderzoek internationale faam te verwerven. Een universiteit moet dat doen. Internationale bekendheid betekent immers interessante contacten, uitwisseling van ideeën, samenwerkingsakkoorden, enzovoorts. Met de postgraduaatprogramma's die de KU Leuven op stapel heeft staan, probeert ook zij een internationaal publiek te lokken. Dat zoeken naar meer internationale bekendheid kan echter geen alibi zijn om eender wat voor maatregelen of modaliteiten voor zulke programma's te rechtvaardigen.

Naar opzet en organisatie zijn de programma's 'Artificial Intelligence', 'European Studies' en 'Physics of Microelectronics and Material Science' vrijwel identiek. Hun inhoudelijke verschillen zijn uiteraard verschillend. Toen de nieuwe programma's verleden jaar op Akademische Raad ter sprake kwamen, was die inhoud nog zeer vaag. Van studentenzieje werden dan ook vooral vragen gesteld naar de organisatorische kant van de postgraduaat. Zo zijn er de inschrijvingsgelden. Europeanen moeten 1250 Ecu betalen, anderen 2500 Ecu. Die gelden zouden zo hoog liggen omdat op die manier een deel van het programma gefinancierd kan worden en bovendien "is het zo de gewoonte" in bijvoorbeeld de Verenigde Staten. Alleen moeten de Belgische studenten in de praktijk het gewone inschrijvingsgeld betalen en komt het merendeel van de buitenlanders naar hier met een beurs.

Dat de Belgen 15.000 frank inschrijvingsgeld moeten betalen wordt

bij 'European Studies' gemotiveerd door de sociale achtergrond van de Belgen, bij 'Artificial Intelligence' zouden zij een beurs krijgen van de KU Leuven. Eigenlijk zijn dit gewoon alibi's om de EEG-richtlijn te omzeilen die aan Europese universiteiten oplegt aan EEG-burgers hetzelfde inschrijvingsgeld te vragen. En door de talrijke beurzen aan buitenlanders komt van de financiering van het programma via inschrijvingsgelden ook al niet veel terecht. De unief zal dus zelf veel wat moeten afdoeken, wil ze haar prestigeprogramma's draaiende houden. Terwijl er niet eens voldoende geld is om de eigen eerste en tweede cyclusprogramma's fatsoenlijk uit te bouwen. Die hoge inschrijvingsgelden zijn eigenlijk dan ook alleen maar bedoeld als een imago naar de buitenwereld toe: op programma's met 'slechts' 15.000 frank inschrijvingsgeld komen immers geen Amerikanen af.

En vooral om die Amerikanen blijkt het te doen te zijn. Want van reclame voor de programma's in Zuid-Amerika of Afrika is er geen sprake, dat trekt het peil van het hele zaakje maar naar beneden. Nu kan niet ontkend worden dat het niveau van de programma's hoog ligt. Ten dele ligt dat aan de onderwijsvormen. Alleen kan je je afvragen waarom interessante docerenvormen als seminar-onderris kunnen in prestigeprogramma's en niet in het gewone curriculum. Misschien zou eerst het eigen onderwijs eens grondig uitgebouwd moeten worden, voordat men zich op de internationale markt werpt. Dat zou nog eens iets zijn om over op te lopen. (EP)

een soort combinatie van hoorkolleges met het Angelsaksische seminar-onderris.

De studenten krijgen tijdens een eerste bijeenkomst met een prof lektuur-opdrachten toegewezen. Na het werken van die opgegeven lektuur komen ze opnieuw samen om die lektuur en eventuele papers te bediscussieren en nieuwe lektuur opgegeven te krijgen. Zo trekt de student van seminar tot seminar: het is alvast een actievore, en wellicht ook boeiendere onderwijsvorm dan de hoorkolleges.

Omwille van dat seminar-onderris wordt het aantal toegelaten studenten tot het programma ook beperkt. De kandidaten dienen als het ware voor het programma te solliciteren. De voorlopig dertig, later misschien vijftig plaatsen

inschrijvingsgelden voor het programma zijn namelijk verschillend voor Europese of niet-Europese studenten. Europese studenten betalen 1250 Ecu (zowat 55.000 Bfr) en niet-Europese betalen 2500 Ecu (ongeveer 110.000 Bfr). Er kan echter een reductie worden verleend op sociale gronden. Tenminste, dat is de officiële versie. Tijdens de goedkeuring van het programma op Akademische Raad verleden jaar, en bij contacten achteraf werden andere dingen verteld (zie kader).

Lamberts: «Aangezien dit programma een specialisatie-programma is, en naast het normale universitaire curriculum wordt aangeboden, ontvangen wij geen financiering vanwege de Belgische overheid. Dus moet dit voor een groot deel door de inschrijvingsgelden gefinancierd worden.»

Veto: *Vanwaar het verschil in inschrijvingsgeld naargelang de afkomst van de student?*

Lamberts: «We moeten wat inspielen op de mogelijkheden. In de Verenigde Staten en in het Verre Oosten heb je een grotendeels privaat onderwijssysteem, en worden er hoge inschrijvingsgelden betaald. Hoger Onderwijs wordt er veel minder vaak betaald door de overheid. Die mensen zijn met die situatie vertrouwd. Als je aan Europeanen – laat ons zeggen – 100.000 frank vraagt, dan sluit je de deuren voor je programma. Een inschrijvingsgeld van 100.000 frank vraagt aan Amerikanen is geen probleem, want da's voor hen nog een zeer

• Wo 19/10 om 20.00 u: filmavond rond Mickey Rourke in De Gnorl, toegang gratis: Angel Heart, Rumble Fish en eventueel 9 1/2 Weeks staan geprogrammeerd.

• Do 20/10 om 19.00 u: Schaatsavond voor 1ste kan. Vertrek aan De Gnorl.

• Do 20/10 om 20.00 u: LiWP-avond over Zimbabwe in de fakbar van het Landbouwinstituut. Spreker: Rik Samijn. Toegang gratis.

• Do 20/10 om 20.00 u: Videovoorstelling revue 1988 in M.06. Alle broekrokken zijn welkom.

Germania

• Wo 19/10: 1ste Lic-avond.
• Ma 17/10 tot vr 21/10 in de namiddag: toneelabonnementen te verkrijgen op de permanente.

VTK

• Do 20/10: Manhattan-TD.

LBK

• Wo 19/10: excursie Clovis-Matton (zaadselektiebedrijf), vertrek 13.30 u aan de fakbar. Inschrijven bij Maria. Kodex meebrengen.

LLK

• Di 25/10 om 21.00 u: TD in Blauwe Schuit, inkom 60 BF.

Politika

• Do 20/10 om 20.00 u: "Politika op losse schroeven"-TD in de Lido, inkom 40-60 BF.

Medewerkers

Veto zoekt medewerkers. Denk je dat je kunt fotograferen? Artikels schrijven? Interviewen? Lay-outen? Dan hebben wij bij deze elkaar gevonden, als je niet opschept tenminste. Zou je het graag leren? Je kunt je geen betere leermeesters indenken. Als je denkt dat je er te dom voor bent, is er een probleem. Je zou eigenlijk best gelijk kunnen hebben. Want zeg nu zelf: je ziet er niet uit of je tot drie kunt tellen. Als je zin hebt om langs te komen: we vergaderen vrijdagmiddag vanaf 15 uur, maar eigenlijk is er de hele week door wel iemand. 's Meiersstraat 5.

Of winnen u in het bloed zit weten we niet. Gasthuisberg kan u daaromtrent zekerheid verschaffen. Als u er geraakt tenminste.

4 AGENDA

Samenstelling: Alexandra Meis

Maandag 17 oktober

- 20.30 u **FILM** Duras-retrospektieve: Le camion, over een vrouw die elke avond een auto aanhoudt en haar leven vertelt aan de onbekende chauffeur, in 't Stuc, ink. 80/100, org. Stuc.
 20.30 u **DANS** Les petits Morts van Nicole Mossoux, de aftakeling van een lichaam, in Vlamingenstr. 83, ink. 150/200, org. Stuc.
 23.00 u **FILM** Duras-retrospektieve: Nathalie Granger (1972), waarin de tijd ondraaglijk traag verstrikt, in 't Stuc, ink. 80/100, org. Stuc.

Dinsdag 18 oktober

- 19.00 u **VIDEO** Duras-retrospektieve: interviews met Jean Mascolo over de film Le Camion, in 't Stuc, tweede verd., ink. gratis, org. Stuc.
 19.30 u **VERGADERING** Agalev-studenten houden open startvergadering, in 't Stuc, org. Agalev-studenten.
 20.30 u **FILM** Duras-retrospektieve: India Song, over de lijdzaamheid van een blanke vrouw (Anne-Marie Stretter) in India, ingeleid door Hilde Wils, in 't Stuc, ink. 80/100, org. Stuc.
 20.30 u **DANS** Schetsen van een denkbeeldig motief (regendansen) van Angelika Oei, in Vlamingenstr. 83, ink. 180/250, org. Stuc.
 23.00 u **FILM** Duras-retrospektieve: Les mains négatives, een buitenopname vanuit een rijdende auto door Parijs, in 't Stuc, ink. 80/100, org. Stuc.

Woensdag 19 oktober

- 18.15 u **EUCHARISTIE** Eucharistieviering met optreden van Katrien De Waele (Akademie Dans & Religie), in St. Jan de Doper-Kerk, Groot Begijnhof, org. Universitaire Parochie.
 19.00 u **LEZING** Duras: Vergelijking tussen de films India Songs en Son nom de Venise dans Calcutta Désert door Ineke Setz, in 't Stuc, ink. gratis, org. Stuc.
 19.00 u **VIDEO** Duras: interviews met Jean Mascolo over de film India Song, in 't Stuc, tweede verd., ink. gratis, org. Stuc.
 20.00 u **SPELEOLOGIE** Info-avond met dia's voor wie wil kennis maken met de universitaire speleolo-klub, in Naamsestraat 96, ink. gratis, org. Spekul.
 20.00 u **KONCERT** Fine Arts String Quartet speelt P. Tsjajkovski, kwartet nr. 3 en F. Mendelssohn, opus 44/1, in Stadsschouwburg, org. stadsbestuur Leuven/KU Leuven.
 20.30 u **LEZING** Start Akademie Dans & Religie, lezing door Katrien De Waele, op de achtere verd. van L & W, ink. gratis, org. UP.
 20.30 u **FILM** Duras: Son nom de Venise dans Calcutta désert, in 't Stuc, ink. 80/100, org. Stuc.
 20.30 u **DANS** Het Naakt in Omgeving, een mannelijk en vrouwelijk solo van T. Lutgerink en T. Van Haspel (onder voorbehoud), in Vlamingenstr. 83, ink. 180/250, org. Stuc.
 20.30 u **LEZING** Akademie Dans en Religie, open lezing door Katrien De Waele, in L & W, zaal 8, ink. gratis, org. UP.
 23.00 u **FILM** Duras: Agatha, over herinneringen aan de zomer aan zee, in 't Stuc, ink. 80/100, org. Stuc.

Donderdag 20 oktober

- 19.00 u **UNIVERSITAIRE KONFERENTIE** Prof. Schotsmans over een alternatief voor eutanase: 'Als de stervende ons aankijkt', in Grote Aula, ink. gratis.
 20.30 u **HAPPENING** Een hommage aan Jacques Brel met Bea Van der Maat, Jan Decler en Raymond Van het Groenewoud, in aud. Minnepoort, K. Albertin. 52, ink. 300/350, org. CC Leuven.
 20.30 u **VIDEO** Twice a woman: Nederlandse Engelstalige film van George Sluizer (1978), naar de gelijknamige roman van Harry Mulisch, in Vaartsr. 16, ink. gratis, org. Pieter Courtel.
 20.30 u **FILM** Filmonumenten: Tagebuch einer Verlorenen (G.W. Pabst), in E. Van Evenstr. 2E, org. DAF en Centrum Communicatiewetenschappen KUL.
 20.30 u **FILM** Duras: Détruire, dit elle, over het verlangen in een beweging die nergens toe leidt, ingeleid door Elke Derjicke, in 't Stuc, ink. 80/100, org. Stuc.
 23.00 u **FILM** Duras: Aurelia Steiner, over een meisje dat haar verstenen in het schrijven van brieven openbrekt, ingeleid door Elke Derjicke, in 't Stuc, ink. 80/100, org. Stuc.
 23.00 u **VIDEO** Duras: Interviews met Jean Mascolo over de film Son nom de Venise, in 't Stuc, tweede verd., ink. gratis, org. Stuc.

Vrijdag 21 oktober

- 17.00 u **LEZING** The development of local theology in the Pacific door Dr. John May, in de conferentiezaal van het Pauscollege, Hogeschoolplein 3.
 19.00 u **VIDEO** Duras: Interviews met Jean-Marc Turine en Jean Mascolo over de film Les Enfants, in 't Stuc, tweede verd., ink. gratis, org. Stuc.
 19.00 u **VIDEO** Duras: Interviews met Jean Mascolo over de film Agatha, in 't Stuc, ink. gratis, org. Stuc.
 20.30 u **FILM** Duras: Les enfants, ingeleid door Jean-Marc Turine, in 't Stuc, ink. 80/100, org. Stuc.

Zaterdag 22 oktober

- 20.30 u **FILM** Duras: Agatha, in 't Stuc, ink. 80/100, org. Stuc.

Zondag 23 oktober

- 11.00 u **VIERING** Internationale viering nav Missiezondag, voorgegaan door Mgr. Dery (Ghana), in St. Jan de Doper-Kerk, Groot Begijnhof, org. UP.

Maandag 24 oktober

- 21.00 u **FILM** Les Valseuses (Bertrand Blier), ingeleid door Dirk Lauwaert, in de Vlaamse leergangen, achter het stadhuis, ink. 80/100, org. Stuc.
 22.00 u **BARANIMATIE** Nicholsons, in Stucbar, ink. gratis, org. Stuc.

TENTOONSTELLINGEN

- Schilderijen Albert Embrechts: van 5 tot 25 oktober, van 10.00 tot 12.00 en van 14.00 tot 17.00 u, in Stedelijk Museum.

Abonneren verboden

Ja, ik ben een hoef en abonneer mij toch op Veto als: student (250 fr), niet-student (300 fr), steunabonnee (600 fr)*. Ik ben op de hoogte van de nare gevolgen die dit kan hebben. Rek. nr. 001-0959719-77

Naam: .....

Adres: .....

* Schryppen wat niet past.

Grote Prijs Gasthuisberg

Onthouding, hoogtestages en choko

Woensdagavond wordt voor de zevende maal de Grote Prijs Gasthuisberg georganiseerd. Deze sportklassieker wordt op en rond de Gasthuisberg betwist, een berg die honderden geneeskundestudenten dagelijks te voet of met de fiets beklimmen. 'Een berg? Hier in Leuven?', hoor ik je fnuikend zeggen. Jawel, een berg. In Heverlee ligt een berg, met een ziekenhuis erbovenop. Maar Heverlee, dat is toch aan het andere eind van de wereld. Daar kan ik alleen met de trein naartoe en ik heb geen vermindingskaart. Mis: u fietst gewoon de Naamsestraat, Brusselsestraat of Kapucijnenvoer af en daar ligt Heverlee. Net aan de andere kant van de ring. En daar wordt je dus woensdag verwacht.

Zeven jaar geleden, zo wil het de legende, dacht een sportverantwoordelijke van Medica - het was al laat, zeer laat, en dan krijgt men zo van die ideeën - eraan om zijn berg toeristisch en sportief te exploiteren. Een loopwedstrijd, beter nog: een individuele klimloopkoers, met start aan de voet van de berg en aankomst in het ziekenhuis; de sportverantwoordelijke zette met dit idee zijn hele reputatie op het spel. Hij drukte affiches, stuurde een berichtje naar Veto en kocht een kronometer. De Grote Prijs Gasthuisberg was geboren. Sindsdien is het succes van de klimloopkoers steeds in stijgende lijn gegaan. De organisatie van het gebeuren berust nog steeds bij Medica, dat sinds enkele jaren de assistentie en de ervaring van Sportraad heeft gekregen. Vorig jaar verschenen 260 lopers aan de start en de Grote Prijs werd naast de maraton, de kwistax

en de 24 uren de vierde sportklassieker. Nu woensdag staat dus alweer de zevende editie op stapel.

Je ergert je nu natuurlijk al aan deze korte historische schets en je wil concrete gegevens. Laat mij toe deze te illustreren aan de hand van het verhaal van studente A uit Z. Studente A heeft de hele zomer getraind. Een hoogtestage in Sankt Moritz en een bezoek aan haar goeroe in Rome heeft studente A in topconditie gebracht. De eerste weken in Leuven houdt zij zich ver van alle TD's. Op woensdag 19 oktober meldt onze heldin zich om 18 uur in Doc's bar, Brusselsestraat 246. Daar schrijft zij zich in, krijgt een borstnummer en een persoonlijk vertrekur toegewezen. Na een warme choko in de bar begeeft ze zich, vergezeld van een officiaal, naar de start. Ver boven haar uit, in nevel en wolken, troont De Berg. Het regent. A

wordt zenuwachtig en concentreert zich. Het uur van de waarheid nadert.

De Kick

Nog 30 seconden. De laatste loper voor A verdwijnt in de mist. Daar gaat ook het signaal voor A. Aangemoedigd door de massaal opgekomen supporters gooit ze zich op de helling. Ze bijt zich vast in het asfalt. Spandoeken flitsen voorbij. A hoort flarden van muziek: radio Sinjaal. Daar krijgt ze reeds de loper in zicht die voor haar gestart was. Ze spurt hem voorbij en ziet in een flits zijn door krampen vertekende gezicht. Hij probeert nog aan te klampen, maar kan de drooggetrainde A niet volgen. 1400 meter verder en heel wat hoger: de aankomst, het applaus, de tijdsregistratie, de verzorging. Onze A heeft het gehaald. Dolgelukkig drukt ze een officiaal een kus op het verbaasde gezicht. Voor haar kan dit akademiajaar niet meer stuk.

De Prijs

Een hete kop soep later vinden we studente A terug in Doc's bar. Ze heeft zich in de kleedkamers in een meer studentikoze outfit gestoken. Een uur na de laatste aankomst boven op de berg komen de whizz-kids van de tijdsregistratie de bar binnengestormd met de volledige rangschikking, individueel en per fakulteit. Dan is er nog de plechtige prijsuitreiking. A pinkt een traan weg wanneer de vlag van haar fakulteit in de nok van Doc's bar gehesen wordt. En dan is er TD, dan kan het weer, dan heeft iedereen zijn konditie, of het gebrek daaraan, bewezen. We vinden A terug een tijdje na middernacht, in een hoekje van de bar, dromend van volgend jaar van weer een nieuwe Grote Prijs.

Jan Provoost

LADEUZE - Nu de kiezers onder controle zijn, zijn ook de bomen aan de beurt? Aan de archeologie wordt pas op de tweede plaats aandacht geschonken. De aannemer, ontwerper van een ondergrondse parkeerruimte op het Ladeuzeplein, beslist waar gegraven wordt. Ontdek meer op pagina 3.

(Foto Filip Dutoit)